

Kdor išče, ta najde.

Strahov Jurček je imel mnogo lastnosti. Žal, da niso bile vse lepe in dobre. Dobra lastnost, katere pa ni bil sam vzrok, je bila ta, da je bil izredno čvrst in zdrav. Razvijal in redil se je, da je bil kakor šrukeljček. Prav zato menda je bil tudi nemiren, kot živo srebro. Krstni boter ga je večkrat prijel za kodrasto glavico in rekel: „Tak navihanček si kot tvoji kodri. Za vsakim kodrom je skrito nekoliko porednosti.“ Ali Jurček je tedaj vselej preslišal tako „pohvalo“ in je skobacal hitro botru na kolena, zajahal na njih in zapela sta tisto: „Dirja, dirja konja!“ In dobri botrček je hitro pozabil, kar mu je mislil povedati. Posebno je bil Jurče nemiren; kadar se je pogrinjala miza. Z žlico v roki je koracal po sobi, lezel na stol, splazil se na klop in z velikimi očmi čakal, kdaj bo kaj na mizi. In kadar je zadišala na mizi jed, tedaj je Jurček naglo utihnil. Sicer ni rad molčal. Mati so ga svarili, naj ne je tako hitro in hlastno. „To' je grdo!“ so rekli. „Taki ljudje so požrešni.“ Ali Jurček je ostal stari nepočakanec. In zato jo je tudi skupil.

Sama sta bila doma z materjo. Za večerjo so mu obljubili mlečno kašo — otroško pašo. Jurček jo je silno ljubil. Pride večer. Mati postavijo skledo na mizo. Tako lepo je dišala in kar rumena je bila. Jurček je že davno sedel za mizo in z žlico v roki čakal zaželjene večerje.

„Vidiš jo, kašo, Jurček“, so rekli mati. „Toda ne dotakni se je še! Vrela je. Opečeš se. Ko se vrnem iz kuhinje, bova skupaj jedla!“

Mati gredó v kuhinjo.

Jurček gleda v skledo. Nosek ga srbi, tako lepo dehti jed. Skušnjava se ga loti. „Enkrat bom zajel, saj ne bodo videli mati.“ Res. Pozabil je svarilo, zajel pošteno žlico kaše in hitro, hitro nesel v usta. Toda, ajs, ajs, ajs! Kaša ga je spekla kot ogenj. Pekel ga je jeziček, peklo ga je po grlu. Nič več se ni mogel premagovati. Nakremžil je okrogli obrazek, zamižal z

očmi in glasno zajokal. Mati so bili hitro iz kuhinje. Vedeli so takoj, kaj se je zgodilo.

„Ali si se?“ so mu rekli. „Saj sem ti pravila! Zakaj ne slušaš? Sedaj pa imaš! Kdor išče, ta najde.“

Drugi dan je Jurček kazal mesnati jeziček bo-trčku in pravil: „Tukaj me ‚ajš‘; nič več vrele kaše jedel.“

F.

Naši otroci.

(Selko.)

II.

Kozmekov Jožek je bil len, zelo len. Ne samo gospod učitelj, ne samo gospod katehet, še celo tovariši so ga zasmehovali zaradi lenobe.

V šolo je hodil vedno sam. Odšel je sicer z drugimi šolarji skupaj iz vasi, toda zaostal je daleč za njimi. Drugi so tekli, on pa je prekrižal roki na hrbtu, ter korakal prav počasi. Včasih je pogledal gori proti solncu in globoko zazdehal. Da bi bil kdaj pospešil korake, kaj takega se ni prigodilo.

Tudi pri učenju je bil zelo počasen. Če so mu gospod učitelj zastavili vprašanje, morali so čakati potrpežljivo kakih pet minut, predno je je ponovil. Da bi bili dobili od njega tudi odgovor, tega ne smete misliti. Ko je ponovil vprašanje, je čakal, da so mu povedali i odgovor. Samo ob sebi se razume, da ni bil med prvimi v razredu. Prav zadnji je bil, daleč zadaj za svojimi tovariši. Mnogokrat so se gospod učitelj popraskali za ušesi in govorili:

„Ko bi Kozmeka ne bilo, ko bi tega ne bilo, bi imel še kaj veselja v šoli.“

Pa Kozmek je hodil vedno v šolo, vsak dan je prišel, sicer prav počasi, a gotovo. Počasi se je tu usedel v zadnjo klopo. Bil je miren med poukom.